

VITAAL CHRISTENDOM

een tijdschrift voor geloofsopbouw

augustus 2018 . jaargang 69

COLUMN
HOVEEL MOSSELEN KOST DAT

BIJBELSTUDIE
RELIGIE ACHTER PSYCHOLOGISCH INZICHT

LITERATUUR
WELBEZIEN

**18
03**

Vitaal Christendom wil ook met deze uitgave weer een bijdrage leveren aan het ons bewust worden van wat in de ogen van God waardevol is. Vandaar de column over het verzamelen van **schatten in de hemel**. Overigens tevens een interessante opfrisser van cultuurgeschiedenis. Het betalen ‘in natura’ is immers van alle tijden?

De “**Bijbelstudie**” doet ook deze keer haar naam weer eer aan. Het is met recht een studie oftewel een aansporing tot bewustwording, die om onze aandacht vraagt. Alleen al het thema “religie achter psychologisch inzicht” geeft stof tot nadenken. Religie is het leren zien van betekenisvolle verbindingen in en tussen de gebeurtenissen van ons leven. Met veel toepasselijke Bijbelteksten, die het bestuderen waard zijn, ontdekken we Gods plan en de leiding van de Heilige Geest in het leven.

“**Welbezien**” is een opschrift dat onze nieuwsgierigheid opwekt, toch? Die wordt zeker niet minder als we lezen: “Zwart zwijgt naar binnen; wit wacht op onderscheid.” In het leven is niet altijd alles zo ‘zwart/wit’ (lees: vanzelfsprekend, duidelijk) als we dat misschien zouden willen. Is het niet juist daarom dat we van onze Schepper de levensopdracht hebben meegekregen om alles met wijsheid te onderzoeken? (Pred.1:13)

Voor de zesde keer gaan we ons bezighouden met het “**Volwassen geloof**”. Dat feit op zich zegt al het één en ander. Bijvoorbeeld de mogelijkheid van groei in geloof en tegelijkertijd ook dat dit niet een vanzelfsprekendheid is. Juist mensen die met heel hun hart en ziel God proberen te dienen, komen onvermijdelijk terecht in wat genoemd wordt de nacht van de geest. God Zelf schenkt deze ervaring aan de mensen die oprecht Hem zoeken – en niet zichzelf.

“**Lieve vrienden**” is de aanhef van het bericht van de ons inmiddels bekende zendelingen. We lezen dat het deze keer geschreven is vanuit Duitsland, waar ze momenteel verblijven. Het is bemoedigend om te horen wat dienende mensen kunnen betekenen in het Koninkrijk van God. In de hoop en verwachting dat er aanhoudend gebeden wordt, eindigt deze keer de “Vriendenbrief”.

Tenslotte nog een leerrijk verhaal over “**De boeteling**”. Als de Heilige Geest in ons een zelfkennis kan bewerken veranderen we in “een nieuwe schepping”. (Zie 2 Kor.5:17) De start van een levenslang vernieuwend proces in ons leven.

J.A. Hage

Hoeveel mosselen kost dat, meneer?

„Maar verzamel schatten voor u in de hemel, waar geen mot of roest ze verderft, en waar dieven niet inbreken of stelen.” Matthéus 6:20

Hoe zou de kassamedewerker bij de supermarkt kijken, als iemand zijn aankoop met een handvol mosselen zou willen betalen?

Hoe raar dit ook lijkt, dat is het eigenlijk niet. Tot honderd jaar geleden kon men in verschillende Afrikaanse landen inderdaad met Kauri-slakken betalen. In China en Tibet werd 900 jaar lang theegeld gebruikt (rechthoekig gedrukte theebladeren). In de 17e eeuw waren in de Engelse kolonie Virginia tabaksbladeren een officieel erkend betaalmiddel. In Nieuw-Guinea werd vroeger met hondentanden betaald en op de Indonesische Alor-eilanden met trommels. Bijzonder onhandig waren de kalksteen-schijven, die men op de Yap-eilanden in de Grote Oceaan als betaalmiddel gebruikte. Deze ‘geldmunten’ hadden namelijk een doorsnee tot 3 meter.

Eén ding maakt deze korte opfrisser van de culturele

geschiedenis duidelijk: De meeste dingen hebben geen objectieve, algemeen erkende waarde. Ze hebben precies die waarde, die mensen die ze gebruiken hun toeschrijven. Zo heeft voor de meeste mensen een 100-euro briefje meer waarde dan een paar hondentanden of Kauri-slakken, hoewel het bedrukte papier objectief gezien slechts een geringe waarde heeft en het behalve als betaalmiddel zo goed als nutteloos is. Wie zich hiervan echt bewust wordt, die begint alle dingen in zijn leven met andere ogen te zien. Steeds weer staat men voor de vraag, of dat wat iedereen bijzonder waardevol of wenselijk vindt, daadwerkelijk zo fantastisch is. Misschien is iets eigenlijk waardeloos, alleen durft niemand dat te zeggen, omdat alle anderen het belangrijk lijken te vinden. Wanneer vanuit Gods oogpunt gezien, bepaalde dingen bijzonder waardevol zijn of bepaald gedrag bijzonder waardevol is, dan is het dat ook, hoewel nog niet alle mensen hun eigenlijke waarde accepteren. //

Uit: “Schlau gemacht” door Michael Kotsch, 1e uitgave 2013, Christliche Verlagsgesellschaft, Dillenburg

INHOUD

- 03 COLUMN**
Hoeveel mosselen kost dat, meneer?
- 04 BIJBELSTUDIE**
Religie achter psychologisch inzicht
- 07 LITERATUUR**
Welbezien
- 10 PRAKTISCH CHRISTENDOM**
Volwassen geloof 6
- 12 ARTIKEL**
Vriendenbrief uit Duitsland
- 14 ARTIKEL**
De boeteling

Religie achter psychologisch inzicht

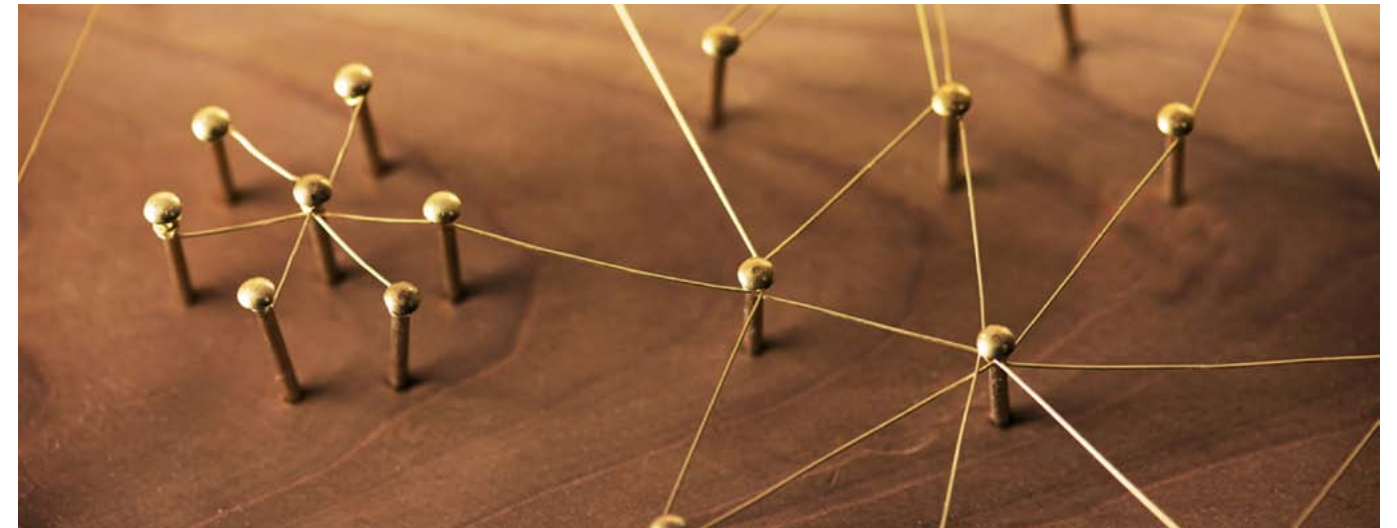
Het blijft een opmerkelijke situatie dat de kerk zichzelf van oudsher ziet als de hoeder van de ziel (de psyche) en tegelijkertijd geaccepteerd blijkt dat de kennis van de psyche verzameld en beheerd wordt door psychiaters en psychologen. Ik las in het boek “Geesteswetenschap en Analytische Therapie” (Rump, 2018) dat de mens in de reguliere psychologie gezien wordt als een aangekleed zenuwstelsel met chemische reacties en mechanische reflexen. De uitingvormen worden weliswaar bestudeerd, maar de werking van haar ‘hart’, de ziel, blijft buiten beschouwing.

Vanuit effectiviteit en kostenoverwegingen werkt de huidige geestelijke gezondheidsdienst geprotocolleerd aan gedragsverandering via verandering van denken en voelen. Met als doel dat mensen weer kunnen functioneren in beroepsmatig en sociaal opzicht. Aan de ziel en haar werking in een mensenleven wordt gemakkelijk voorbij gegaan. De mens en zijn ontwikkelpotentieel, zijn talenten (Matth.25:14-30), blijven ondergeschikt aan het functioneren van een individu in de maatschappij. De ontwikkeling van talenten is een privé zaak. Of je dat doet en in welke mate je dat doet, mag je in principe helemaal zelf weten.

In de kerk worden psychologische inzichten vaak met argwaan bekeken. Toen aan het einde van de 19e eeuw Freud de psychoanalyse introduceerde, viel de kerk nog collectief over hem heen, omdat hij zich begaf op het domein van de ziel en de zielenwerking, van oudsher het domein van de kerk. Momenteel is dat anders. Psychologie en religie zijn twee gescheiden gebieden geworden. Uit een onderzoek van lekendominicaan en psychiater mevrouw S. Várszeni blijkt dat de psychiaters (en psychologen) het minst religieus zijn binnen de beroepsgroep ‘artsen’. Vanuit historisch

perspectief een uitermate vreemde situatie. De kennis van de psyche (het zielsmatige en mentale) ligt algemeen maatschappelijk gezien bij mensen die weinig op hebben met religie. Terwijl op de religieuze plekken, waar de ziel in het leven van alledag zich bij uitstek kan verzamelen voor zielentijd, is kennis over psychodynamiek (zielswerking) een ondergeschoven kind geworden dat ter adoptie is weggegeven. De verblijfplaats van de ziel en de bewaarplaats van de kennis over de ziel zijn uit elkaar getrokken en het besef dat dat op z’n minst wat vreemd is, lijkt ook verdwenen. Natuurlijk is er in de kerk ook een mate van kennis, maar die staat met de pastorale en counseling programma’s niet in verhouding tot dat wat in de wereld van met name de psychoanalyse en psychotherapie aan kennis en kunde voorhanden is.

Als inzicht in de zielewerking ontbreekt, ontstaat gemakkelijk scheefgroei in religiositeit. Neem bijvoorbeeld religieuze ernst en plichtsbetrachting. Dat zijn in veel gevallen onopgemerkte overlevingsstrategieën. Om een voorbeeld te geven: mensen kunnen onbewust hun eigen angsten en gevoelens van onbehagen beheersbaar maken via vermeende religiositeit. Mensen

samenleving kunnen dan voor een persoon of groep een fobie worden. De eigen angsten worden in die gevallen naar buiten geprojecteerd en zo buiten zichzelf ervaren. Het ‘ik’ verhoudt zich dan in de buitenwereld met zijn eigen angstdelen. Het mooie is dat vervolgens via die route de mogelijkheid altijd open blijft om wat je buiten jezelf ervaart altijd nog eens te kunnen gaan verbinden met je eigen innerlijk. Daar kan de kerk een rol in spelen. Tenminste, als ze gericht is op inzicht, verlichting en bewustwording.

Onwetendheid is niet te compenseren met ernst! Een kerk die zich beschikbaar stelt als verblijfplaats voor zielen, maar zonder kennis en kunde over de werking van de ziel blijft, kan niet aanzetten tot verlichting, inzicht en bewustwording. Dan worden met alle goede bedoelingen alternatieve doelen geformuleerd voor het bestaansrecht. Al snel kan de kerk dan een plaats worden waar religieusgerichte ego’s instructies geven in zoverre en zolang afhankelijke mensen daar behoefte aan hebben. God, de werking van de ziel en het contact van de ziel met het goddelijke wordt dan in het beste geval nog ervaren als

een magisch werkend geheel. Inzicht, verlichting en bewustwording blijven uit en dat is nu juist het religieuze deel bij uitstek.

Het leven als therapieproces

Religie is namelijk het leren zien van betekenisvolle verbindingen in en tussen de gebeurtenissen van het (persoonlijke) leven. Dat maakt religie tot een levenslang leerproces (Hebr.10:25). Discipelschap is op pad gaan met een Onderwijzer. Dat veronderstelt een mate van leergierigheid. Dat is de magnetische band die leerling en Leraar met elkaar verbindt. De Onderwijzer waar hier sprake van is, spreekt van binnenuit (1 Kor.12:7, Ps.27:8, 1 Joh.2:27). Die Meester leert ons het levensspel te spelen waarvan de spelregels gedurende de rit veranderen. Het leven is namelijk een spel dat zonder contact met de Leraar niet zomaar te spelen is. Dat is waar het Hooglied over schrijft: De bruid (de ziel) ervaart de bruidegom als iemand Die de ziel doet bewegen. In die dynamiek ervaart de ziel/bruid afwisselend opwinding, afstand, verwachting, nabijheid, vreugde, verdriet, teleurstelling, vervulling en voldoening. Het kennen van God, zegt Paulus in Rom.8:28,

wekt een innerlijk weten op (een besef) dat alle dingen meewerken ten goede. De meer vrije vertaling van dit vers is dat je in je leven aantrekt wat je nodig hebt. Eigenlijk is het leven een therapeutisch proces. We worden volgens Paulus als mensen opgevoed in rechtvaardigheid met als oogmerk om tot alle goed werk volkomen toegerust te worden (1 Tim.3:16-17). Dat is vertaald: dat we het leven aan kunnen. Carl Jung zegt ergens dat de grote problemen in ons leven niet bedoeld zijn om te worden opgelost, ze zijn bedoeld om ze te ontgroeien. Het leven heeft onze persoonlijke groei tot doel. Jezus verklaart Zichzelf als de grote Therapeut Die zowel de *innerlijke weg*, als de *waarheid* (echtheid, juistheid) en *het leven* is (Joh.14:6). Vandaar dat Paulus aan de gemeente van Korinthe kan schrijven dat God niet toestaat dat de draagkracht van mensen in het leven overbelast wordt (1 Kor.10:13). Het leven wordt gewogen voordat het wordt toegelaten. Het doel is persoonlijke, geestelijke en mentale groei. Die groei verloopt langs een route. Over die route spreekt de Bijbel als het plan van God. Jeremia 29:11: “*Mijn plan met jullie staat vast, Ik heb jullie geluk*

voor ogen, niet jullie ongeluk; Ik zal je een hoopvolle toekomst geven.” Dat gaat over het pad van inzicht, verlichting en bewustwording. De inwijding in het geheim van Gods oneindige nabijheid in dit leven.

Dr. Jos Douma schrijft in een artikel over de pastor als mystagoog: *“Het besef van dit mysterie-karakter (van het leven waarin we ingewijd moeten raken; toegevoegd) lijkt in de rooms-katholieke theologie en spiritualiteit beter bewaard te zijn gebleven dan in de protestantse traditie.”* De protestantse theoloog Karl Barth kon er dan ook over klagen dat de dimensie van het geheimenis in het moderne protestantisme verloren was gegaan. Een andere protestantse theoloog, Dietrich Bonhoeffer, voelde zich in deze klacht verbonden met Barth. In zijn theologie speelt het mysterie-begrip dan ook een belangrijke rol: de waarheid van het christelijk geloof is een geheimenis dat door het rationele denken slechts bij benadering kan worden omschreven, maar dat nooit ten volle kan worden begrepen of uitgelegd. In een preek over 1 Kor.2:7-10 (*“Wat geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord, wat in geen mensenhart is opgekomen.”*) spreekt Bonhoeffer over het geheimenis. Dat het niet gaat over een proces van theologische informatieoverdracht. Dat mag er wel bij, maar dan hooguit enkel als middel, de essentie laat zich namelijk niet in woorden vatten. Het gaat om zelf je eigen religieuze weg gaan. Zelf ervaringen op doen met de nabijheid van God in het eigen leven.

Bonhoeffer preekt: *“Mysterie betekent niet eenvoudig, iets niet weten. Niet de verst afgelegene ster is het grootste mysterie. Integendeel, hoe dichter iets bij ons staat, hoe beter wij iets weten, des te meer wordt het*

voor ons een mysterie. Niet de mens, die het verst van ons afstaat, maar hij die ons het meest nabij is, is voor ons het grootste mysterie. En zijn mysterie wordt niet geringer, omdat wij zonder ophouden met hem in contact zijn; juist in zijn nabijheid wordt hij ons steeds meer tot een mysterie. En het mysterie wordt het diepst, wanneer twee mensen zo dicht tot elkaar komen, dat zij elkaar gaan liefhebben. Nergens ter wereld bespeurt de mens de macht en de heerlijkheid van het mysterie zo sterk als hier. Als twee mensen alles van elkaar weten, wordt het mysterie van hun liefde voor elkaar oneindig groot. En pas in die liefde begrijpen zij elkaar, zijn zij zich volkomen van elkaar bewust en kennen zij elkaar volkomen. En toch, hoe meer zij elkaar liefhebben en in die liefde elkaar kennen, des te dieper beseffen zij dat hun liefde een mysterie is. Het weten heft het mysterie niet op, maar verdiept het.” (Bonhoeffer Brevier. Samengesteld door Otto Dudzus, Baarn z.j.)

Nietzsche doet de uitspraak *“Zij die dansen worden voor gek verklaard door hen die de muziek niet horen.”* Dat is een treffende vertaling voor het beeld van een leven dat aangestuurd wordt van binnenuit. Het geleid worden door de Heilige Geest is opstaan voor de ‘Roepstem’ Die van binnenuit werkt. Het spreken van de ziel. Zieletaal leren verstaan is het geheim van het leven. Niet alles begrijpen, maar wel bezig gaan met het stukje uit het geheel wat de Meester aanreikt als persoonlijke lesstof. Individueel onderwijs ontvangen.

In het beeld van de leerling ligt besloten dat je feitelijk alleen jezelf in dit leven kunt helpen. Een leerling is geen leraar. Jona heeft die les nooit begrepen. In het preken tot de Ni-

nevieten, in het ervaren van de natuur (van walvis tot wind, worm en wonderboom) lag zijn persoonlijke opleidingsplan, maar dat zag hij zo niet. Hij bleek zich met van alles behalve met zichzelf bezig te houden en verstond om die reden de hele gang van zaken in zijn leven niet. De gang van zaken in de realiteit van zijn leven bleef volstrekt onbegrijpelijk, omdat hij zichzelf en zijn persoonlijke vorming niet in zijn levensgang betrok. Dat lag bij Petrus anders. Die ging tegen zijn overtuiging in gewillig mee naar Cornelius. Die openheid maakte in dat geval dat hij een volgende stap kon zetten in zijn persoonlijke ontwikkeling. De wetmatigheid is dat je feitelijk alleen jezelf kunt redden. Vandaar het beeld dat je aan het einde van je leven, voor de troon, ook niet de projecten presenteert, maar beoordeeld wordt op het eigen sociale functioneren. De centrale vraag daar is of er voldoende alertheid is geweest in de relationele betrekkingen (Matth.25:31-46). En dat is nu het mooie, dat wanneer je op een goede manier met jezelf omgaat, help je – vaak volstrekt ongemerkt (Matth.25:37-39) – een veelheid aan anderen. Maar dat helpen is altijd een afgeleide. Discipelschap is de wereld in trekken en getuigen. Dat is woorden geven aan de eigen ervaringen (Matth.16:15). In de ontmoeting met de anderen mag je jezelf gaan vinden. Dat op een goede manier doen, is goed voor alles en iedereen rondom je, meer dan je denkt. Het resultaat is dat je aanwezig bent in de gemeenschap, met eigenwaarde, vrijheid in handelen en evenwichtigheid in functioneren, zowel waar het gaat om de eigen mentaliteit en gevoelswereld, als waar het gaat in sociaal opzicht, met daarbij alle reden voor vertrouwen in de toekomst. //

Welbezien

Zwart zwijgt naar binnen; wit wacht op onderscheid.

Zwart zwijgt naar binnen. In het duister van het leven zit geen verborgen boodschap, geen verpakte zegen. Er zit geen sprankje licht verstopt, geen woord van leven is er in te vinden. Het is alleen maar zwart, donker en geen drager van Gods woord. Zwart is de ontkenning van alles wat licht en leven en geluk is. Zinloosheid bestaat werkelijk, ook in Gods goede schepping. Zwart is een donkere gave.

Meestal is onze drang tot leven sterker dan de kracht van leed en onrecht. We splitsen het zwart af, bergen het op in de kelder van ons bewustzijn, en proberen zo goed als het gaat weer verder te gaan. Er zijn talloze manieren waarop we overleven: we redeneren het weg, we buigen mee met de storm, we richten onze aandacht op andere zaken, we worden kwaad op iemand of op God. Gelukkig is er vaak voldoende goedheid, licht, liefde en vriendschap, zorg en werk, waardoor onze levensenergie opgeroepen wordt.

Maar soms werkt dat niet meer. Er zijn mensen die zich niet kunnen afschermen voor het zinloze leed. Het wordt hun persoonlijk aangedaan. Of ze zijn erg gevoelig

voor het kwaad in het leven. Het pantser dat mensen beschermt tegen alles wat er aan negativiteit op hen afkomt, is zoekgeraakt. Mensen in crisistijden hebben dat, tieners ook vaak. Het lukt niet om zich met man en macht op wat anders te richten. En dan kan het zijn dat er geen afstand meer is tussen het zwart van het leven en de eigen persoon. Zulke mensen zijn er als het ware in.

In het zwart van het leven, binnenin de volstreekte leegte van de zinloosheid klinken eerst schreeuwende stemmen, dreigend gebrul, verdwaasd gekrijs. De gedachte-stroom is onbeheersbaar geworden. Emoties gieren in het rond. Een psychiatrisch patiënt noemde het: de ge-

luidsbarrière. Het ingaan van het zwart is als het binnengaan van een wervelwind: de stukken meubilair worden om je oren gesmeten. Zo kan het zijn voor iemand die zich zoekt te verstaan tot de werkelijk zwarte momenten van zijn of haar leven. Geen wonder dat mensen daar soms gek van worden. Als je een gesprek probeert aan te gaan met de vele stemmen die daar klinken, dan is het een warboel, onzin, nutteloos. Er is geen woord van wijsheid te vinden daar in dat diepe zwart.

Het is mogelijk om door die geluidsbarrière heen te komen. Niet door te redeneren, maar door te vertrouwen. Niet ergens op, want alles is weggefallen. Maar door vertrouwen te zijn, al is het maar een beetje. Je bent vertrouwen wanneer je laat gebeuren wat er gebeurt zonder ervoor weg te lopen of er iets anders van te maken. Met zulk vertrouwen is het mogelijk om de stemmen achter je te laten en ze te doorzien tot op hun leegheid, hun betekenisloosheid. En dan wordt het stil. En dan wordt het stil, doodstil, alle geluid is weg, er zijn geen stemmen uit je herinnering meer hoorbaar en ook je eigen gedachten zijn verdwenen. De stilte kan beangstigend zijn alsof je al dood bent, of wel prettig, als een zware verdoving.

Maar als je niet wegzinkt, maar blijft luisteren naar de stilte, dan kan er uiteindelijk een woord van betekenis, van zin opklinken. Er komt iets in je op of naar je toe waarvan je voelt: dit is wezenlijk, dit is wat waarde heeft. Het is het woord dat we zelf zijn. Gods woord van in den

beginne. Het zwart is tot zwijgen gebracht en is alleen maar wat het is. Maar wij, mensen van God, wij zijn draager van betekenis, wij zijn woord van zin. Wij zijn in staat om doodsgebieden door te gaan en leven te brengen: wij zijn het zelf. Zwart dat diep ontvangen wordt in zijn totale zinloosheid kan het menselijk hart verruimen. De tegenstellingen van het leven splitsen ons niet meer op, maar we vouwen ons er als het ware omheen. Het zwart trekt ons niet langer de schaduw in, maar wij wijzen het duister zijn plek in ons eigen hart.

En nu is er betekenis te herkennen aan het zwart: niet van binnen, in zichzelf, maar van buiten, in wat het uitwerkt, in het Woord dat het in ons wakker roept. Het leed wordt er niet minder van, maar het werpt niet langer zijn schaduw op de rest. Integendeel, het zwart maakt ons bewuster dan ooit van het witte geluk dat op talloze manieren aan ons verschijnt en door ons zichtbaar wil worden. Dat is de moeilijke gave van het zinloze zwart.

Wit wacht op onderscheid

Het wit van het leven heeft zijn eigen moeilijkheden en mogelijkheden, als het gaat om de geestelijke weg. Wij houden van geluk, we zouden er elke dag in willen zwemmen als Dagobert Duck in zijn geld. Het lichte geluk dient zich aan in allerlei vormen: een kind, een partner, een vriend of vriendin, een nieuwe baan, huis, auto, een creatieve daad, gezondheid, een indrukwekkend moment in de natuur. Geluk bekleedt zich met talloze

vormen en klopt steeds weer op onze deur. De vraag is alleen: wat doen wij ermee? Onze neiging is om het geluk zo snel mogelijk binnen te halen, de deur op slot te draaien en de ramen dicht te spijkeren, zodat het ons nooit meer kan verlaten. Maar de grootste gave van de goede dingen van het leven zal ons ontgaan wanneer wij dat lichte geluk in een gouden kooi proberen te zetten. In het geluk ligt namelijk een werkingskracht te wachten, het wil ons iets doen. Wit verlangt naar veelkleurigheid.

Wit wacht op onderscheid. Zoals bekend is wit de verzameling van alle kleuren bij elkaar. Wit dat onderscheiden wordt, wordt veelkleurig. Hiermee wil gezegd worden: de goede dingen van het leven, de zaken die ons gelukkig maken, hebben de mogelijkheid om ons nog veel meer te laten zien dan deze kleur alleen. Want wat is de bron van alle waar geluk, van alle werkelijke goedheid? Is niet God Zelf de kern en eigenlijke inhoud van alles wat er aan levensgeluk zichtbaar wordt? Wie zo het geluk - in welke vorm dan ook - kan doorzien tot op zijn bron, proeft iets van het witte licht van God uit. Wie alle leven voortkomt. De ware betekenis van geluk is God Zelf. Die verrukt is van Zijn schepping en Zich in alle kleuren van de regenboog aan ons vertoont – indien ons oog dit kan onderscheiden.

En dat is belangrijk. Het voorkomt dat wij de gaven verwarren met de Gever en zo de gaven tot afgoden laten verworden. Het doet ons tegelijk iets van de hoge waarde van al deze gaven beseffen: dragers van een goddelijk

geheim. De essentie van onze geliefden is niet dat zij ons gelukkig maken, maar dat zij kleurige uitdrukkingen zijn van Gods witte licht. Daarmee roepen zij ons op tot eindeloos respect en tot ons eigen 'kleur bekennen'. De unieke vorm waarin het geluk tot ons komt, vraagt nog meer toewijding dan we al meenden. Elke gestalte van geluk is onvervangbaar en nooit inwisselbaar voor iets anders.

Tegelijk is er een relativering: God is groter dan de unieke vorm waarin wij iets van Hem ervaren. Ook als we onze gezondheid verliezen, of onze geliefden, of wat ons ook gelukkig maakt, daarmee verliezen wij nog niet de Bron waar alle geluk aan ontspringt. Voor degenen die onze liefde ontvangen geldt hetzelfde. Ook wij zijn niet de bron van alle geluk. Ook wij zijn maar één van de kleuren waarin het licht van God zich vertoont aan de wereld. Dat maakt ons waardig en bescheiden tegelijk. Een dergelijk besef maakt relaties mogelijk die op de werkelijkheid zijn gebaseerd en zich kunnen verheugen in ontwikkeling en groei van veelkleurigheid.

Wit wacht op onderscheid: wit is aldoor maar aan het breken in talloze kleuren. Want God is wat Hij doet: Zichzelf breken en delen. Zo is Hij voortdurend bezig onze wereld te scheppen, te onderhouden en te vernieuwen. Wit licht dat breekt, openbaart een veelkleurige schepping. En welbezien kan zwart niet anders doen dan dát onderstrepen. //

VOLWASSEN GELOOF #6

*De nacht, de indringend stille,
Voorafgaand aan het schemerlichte dagen.*

Zo dicht Johannes van het Kruis over de nacht die hem verenigt met God. Aan God leren we de liefde. Liefde die er geen genoeg mee neemt om een verlengstuk van onze behoeften te zijn. God maakt ons vrij om werkelijk te beminnen en daarmee onze bestemming te vinden. Die weg wordt beschreven door de geestelijke begeleiders uit alle eeuwen. Nacht is daarin een kernthema.

Hiervoor beschreven we de nacht van de zinnen, een periode van dorheid waarin we de smaak in alles wat ons voorheen bevredigde, hebben verloren. Nu gaat het over de nacht van de geest. En dat is de nacht die met godsdienstigheid te maken heeft. Hierin gaat het om de uitzuivering van ons verstand, onze wil en ons geheugen, de drie klassieke vermogens van de menselijke ziel. Juist mensen die met heel hun hart en ziel God proberen te dienen, komen onvermijdelijk terecht in wat genoemd wordt de nacht van de geest. God Zelf schenkt deze ervaring aan de mensen die oprecht Hem zoeken - en niet zichzelf.

Verstand, wil en geheugen, dat wil zeggen: rationele overwegingen, doelstellingen en traditie, worden betrokken. Ze verliezen hun werking, hun houvast. De nacht van de geest is het noodzakelijke verlies van het houvast van onze godsdienstigheid. In onze manier van geloven

zitten veel elementen die voortkomen uit angst en de behoefte aan veiligheid. Daar is niets mis mee, maar het is onvolwassen, het hoort bij een kind. De nacht van de geest biedt de mogelijkheid om tot volwassen geloof te komen. Het biedt de mogelijkheid om iets te smaken waar we geen weet van kunnen hebben zolang we blijven hangen in onze eigen ratio, onze eigen projecten, onze eigen opgebouwde zekerheden.

Kenmerk is het verlies van overzichtelijkheid. Dat doe je niet zelf, het overkomt je en het is onthutsend en ontredderend. De gewone ordening die er is in ons geloof, in ons denken, verliest zijn overtuigingskracht. Je raakt het overzicht kwijt. Waar je naar streefde, lijkt zinloos en leeg, je hebt er de puf niet meer voor. De Bijbelteksten die je eerst tot troost waren, zeggen je niets meer. Je gebed lijkt tegen een koperen hemel aan te botsen, of is helemaal onmogelijk. Een typisch geval van burnout,

zouden we nu misschien zeggen. Maar er is nog een andere mogelijkheid. De nacht wil je leiden naar de Beminde.

De nacht van de geest kan ons leren ons niet langer druk te maken over al die projecten en zekerheden waarmee mensen zich bezig houden. Als we het uithouden, ziende op de Onzienlijke (en Die is dus écht Onzienlijk!) gaat er geleidelijk een andersoortig besef dagen. Er ontstaat het schemerlichte dagen, de kennis van de ochtend als alles nieuw en fris is. We gaan de wereld zien 'in God' en alles is doordrongen van een nieuwe kwaliteit. Weergaloos anders. We zien God en de wereld om ons heen niet langer door de bril van onze behoeften, onze plannen, doelen, of herinneringen. Er ontstaat een zin en betekenis die alle beperktheid overstijgt. De nacht van de geest is niet het einde van alle geloof. Zo lijkt het eerst wel. Maar het is het begin van iets nieuws.

"Hij sluit voor hen de poort en bron tot het zoete geestelijke water, waarmee zij bezig waren te smaken in God zo vaak en zo lang ze maar wilden... En op deze manier laat Hij hen zó in duisternis achter, dat ze niet meer weten waar ze met hun verbeeldingsvermogen en hun redeneren naar toe moeten, want ze zijn niet meer in staat één stap te zetten in de meditatie."

(uit: De Donkere Nacht, boek 1, Johannes van het Kruis)

Onrust in het geloof. Niets meer beleven aan kerkgang, Bijbellezende, bidden. Dat zijn geen bewijzen dat we 'van het geloof zijn afgevallen', zoals sommige mensen menen. Op weg naar een volwassen geloof is het God Zelf Die de bron van 'het zoete geestelijke water' toesluit. Jan van het Kruis noemt dit nacht. Het is het beste wat ons kan overkomen.

Let wel: dit onderwijs is niet voor beginners. Het is bestemd voor mensen die oprecht naar God verlangen, die werkelijk Zijn weg zoeken, mensen die bekend zijn met kerk, gebed, Bijbel. Het gaat hier over mensen die weten hebben van de zoete smaak van God en de tedere aanraking van Zijn Geest, over mensen die een duidelijk beeld en gevoel bij God hebben gehad. Deze mensen hebben hun leven al geordend naar de leefregels van God. Ze doen hun best om zo goed mogelijk mens te zijn in het spoor van Jezus, met oog voor hun naaste, met respect voor het leven, authentiek, zo ver het in hun vermogen ligt.

En om dit laatste gaat het. Wij beminnen God naar ons vermogen. Maar God wil ons leren liefhebben naar Zijn vermogen. Ons vermogen tot liefhebben is noodzakelijkerwijs beperkt tot wat wij op menselijke wijze kunnen. Het is een liefde die uitgaat van voorkeur en afkeer, van iets dat ons aantrekt en iets dat ons afstoot. Wat wij beminnen in een ander is wat overeenkomt met wat wij waarnemen en wat wij beminnenswaardig vinden. Dat is geen fout, maar een beperking, noodzakelijkerwijs verbonden met onze menselijke natuur. Maar God wil niet bemind worden op een manier die bij ons past, maar op een wijze die bij God past. Hij wil al onze natuurlijke talenten, neigingen, hartstochten, motieven op één lijn brengen, niet langer gefragmenteerd zoals ze van nature zijn. En dat doet Hij doordat ze ons niet meer opleveren wat ze eerst deden. We kunnen nergens meer op terug vallen om het gevoel van Gods aanwezigheid, van zin en betekenis, te ervaren. God Zelf ontnemt ons de smaak.

God op Gods manier beminnen, betekent dat al onze eigen manieren niet meer werken. God past op geen enkele manier in onze menselijke werkelijkheid. Wat ook voor andere mensen geldt - ze zijn nooit net zoals wij - geldt nog veel meer voor God. Alle godsbeelden zijn uit de aard van de zaak menselijke bedenksels. Om God als Gódt te beminnen, moeten wij uit onze eigen kaders getrokken worden. Dat kan alleen maar als God Zelf dat aan ons bewerkt. Daartoe schept Hij eerst een leegte in ons. We worden leeggemaakt van eigen mogelijkheden. Zo ontstaat de ruimte voor Gods eigenheid. God verandert ons menselijk liefdesvermogen in een goddelijk liefdesvermogen. Voortaan kunnen we ons niet meer hechten op de oude, grijpende manier. Het is een ontwortelend proces, ontwrichtend en verwarrend. Nergens meer houvast. Geen reden meer om God te beminnen, geen richting, God is verdwenen als object van onze liefde.

Alleen is er nog - ergens vandaan - maar waar komt dat vandaan? - we weten het niet - die vreemde liefde die ons trekt, dat diepe geluk dat zo plotseling opkomt en dan weer weg is, die verliefdheid zonder dat je weet op Wie, en hoe of waarom. Niet langer beminnen wij of worden wij bemind. Het besef van 'ik hier en God daar' is verdwenen. God Zelf voert ons mee in een onstuimige liefdesbeweging die ons steeds verder van huis brengt. We kunnen alleen nog maar op Gods manier beminnen, zonder reden, zonder grens. Zoals Jezus. //

Samen met de zendingen op het voorjaarszendingsfeest

VRIENDENBRIEF VANUIT DUITSLAND!

Lieve vrienden! Onze vriendenbrief komt deze keer niet uit Thailand. Wij zijn namelijk sinds twee maanden op thuisvakantie in Duitsland. We zijn hier direct goed gewend, hoewel het ons hier, vergeleken met de tropische temperaturen in Thailand, in het begin iets te koud was. We hadden daarom ook last van koorts en verkoudheid.

De daarna ontstane zomerse temperaturen waren, in het bijzonder voor Wansuk, een cadeau. Wij zijn veel onderweg geweest. Op de vraag, waar wij hier wonen, antwoorden wij meestal: "Overal en nergens echt, wij leven vanuit onze koffers." Ons hoofdkwartier is echter bij onze ouders in Ahlen/Westfalen. Wij blijven tot medio september en hebben tot dan een vol programma. Onze eerste tussenstop hier was natuurlijk de DMG

(Damit Menschen Gott begegnen) in Sinsheim. Daar beleefden wij na Pasen een bezinningsweek met al hun zendingen, die zich momenteel in Duitsland bevinden. Het was een bemoedigende tijd. Het weerzien, de gezamenlijke gemeenschap, het luisteren naar Gods Woord en de intensieve gebedstijden gaven ons moed, kracht en aansporing tot vernieuwde overgave aan onze zendingsopdracht.

Aangrijpend was ook het afscheid van Dr. Detlef Blöcher, de jarenlange directeur van het christelijke hulp- en zendingswerk 'DMG-interpersonal'. Hij gaat nu met zijn welverdiend pensioen. Door zijn toespraak gaf hij de christenen in Duitsland moed om meer openlijk over hun geloof te praten. Zoals anderen over hun hobby's en voorkeuren enthousiast zijn, zo mogen en moeten wij over Jezus Christus spreken. Dr. Blöcher was een 'dienende leider', met de oproep en opgave zijn medewerkers te bemoedigen en te stimuleren. Juist dat dienende was hetgeen dat, jaren geleden tijdens hun eerste ontmoeting, zoveel indruk op Wansuk gemaakt had. Ze zag hem bij de voorbereiding van een zendingsfeest, toen hij gebukt de op de grond gevallen bladeren aan het opvegen was. In Azië zijn leiders in hoge posities van zulke 'nederige werkzaamheden' uitgesloten. Nadat ze dit gezien had en later ook met hem goede gesprekken mocht hebben, gaf zij hem de naam 'Elia'. Sindsdien gaven wij hem deze profetennaam. Vanaf 1 mei van dit jaar wordt de DMG door een dubbele top geleid. Günther Beck en Andrew Howes zijn de nieuwe leiders. Wij, als zendingen, verheugen ons over deze goede leiderschapsuitwisseling.

Ondertussen hebben wij hier ook al enkele Gemeenten bezocht. We zijn al in Bergen, Heilbronn en in Nederland geweest. Ook mochten wij een 4-daagse vakantie in Cuxhaven aan de Noordzee beleven - een cadeau van een goede geefster! Overal mochten wij gastvrijheid en weerziensvreugde ervaren. Wij zijn dankbaar voor open deuren en ook wanneer zich door gebed en ondersteuning harten zich voor ons zendingswerk openen. De verre ruimtelijke afstand en onze lange afwezigheid zorgen ervoor dat onze verbondenheid met onze familie, geloofs familie en vrienden hier in ons thuisland door ons als bijzonder ervaren worden. Daarom zijn wij blij in de komende tijd nog velen van jullie te mogen ontmoeten. We hebben het zo gepland, dat wij in juni en juli grotendeels in Zuid-Duitsland, in augustus in Hessen en in september tenslotte in het noorden van Duitsland zullen zijn. Op 24 september 2018 vliegen we terug.

Wanneer het lukt om onze kostenpost bij de DMG voor 90 procent door sponsors te dekken, kunnen wij de komende 3 jaar ons zendingswerk in Thailand voortzetten. Zoals jullie zien, zijn wij ook verder van jullie gebeden en

financiële ondersteuning afhankelijk. Dankjewel! Gods zegen en beloning hiervoor!

Onze gebedsaangelegenheden:

- Bid mee dat wij gezond blijven.
- Wij hebben voor onze reizen en diensten veel bewaring, kracht en moed nodig.
- Bid mee dat wij nieuwe sponsors vinden, bij wie God het op hun hart legt ons maandelijks te ondersteunen.
- Bid voor Wansuk!
- De huisarts heeft vastgesteld, dat bij allebei haar oren er water achter het trommelvlies zit. Verdere onderzoeken volgen nog. Bid!

Vrijwillige bijdragen:

DMG Interpersonal e.V.

Buchenauer Hof 2, 74889 Sinsheim

Tel. 07265 959-0

www.DMGint.de

Volksbank Kraichgau

IBAN: DE02 6729 2200 0000 2692 04

BIC: GENODE61WIE

Gebruiksdoeleinde: P411, Machel, Thailand + uw adres!!

Ons adres in Bangkok:

Andre en Wansuk Machel, Church of God, 28 Soi 4 Ramkamhaeng 60 Rd.,

Suansong, Muban, Huamak, Bangkok, 10240, Bangkok, Thailand

Tel.: 00662 374 4430

Emailadres: AndrewMachel3@gmx.de

DE BOETELING

Rabbi David van Lelow had gedurende zes jaar en toen nog eens zes jaar de grote kastijding voltrokken: vasten van sabbat tot sabbat en alle soorten van ingespannen pijniging. Maar ook nadat de tweede zes jaar om waren, voelde hij dat hij niet bij de volmaaktheid was en wist hij niet wat hij nog doen moest om te krijgen wat hem ontbrak. Daar hij gehoord had van Elimelech, de arts der zielen, reisde hij naar hem toe om zijn hulp te vragen. Op de sabbatavond verscheen hij met vele anderen voor de tsaddik. Die reikte allen de hand, alleen van hem wendde hij zich af en keek hem niet aan. Bedremmeld ging de rabbi van Lelow heen, maar dan bedacht hij zich, de meester moest hem toch wel voor een ander gehouden hebben. Daarom ging hij 's avonds na het gebed naar hem toe en stak zijn hand naar hem uit, maar het verging hem net als de eerste keer. Hij weende de hele nacht, waagde het 's morgens niet meer het bedehuis van de tsaddik te betreden en besloot dadelijk na het einde van de sabbat naar huis te reizen. Toen echter het uur van de heilige derde maaltijd kwam, waarbij rabbi Elimelech woorden der Leer sprak, kon hij zich niet bedwingen en sloop naar het venster. Toen hoorde hij de rabbi zeggen: *“Zo nu en dan komen er mensen bij me, die zichzelf afpijnigen met vasten en zelfkastijding, ja menigeen volbrengt zelfs de grote kastijding en herhaalt ze dan nog eens, twaalf jaren lang; en na dat alles menen ze nu wel de Heilige Geest waard te zijn en komen ze bij mij opdat ik Die op hen zal doen neerdalen; het kleine gebrekje dat ze dan nog hebben, moet ik dan maar opvullen. In werkelijkheid echter is al hun moeite en ascese minder dan een druppel in de zee, ja al hun dienst stijgt niet omhoog tot God, maar tot de afgoden van hun hoogmoed. Zulke mensen moeten zich tot God bekeren in volkomen afkeer van hun werk tot nu toe en moeten opnieuw beginnen te dienen met een waarachtig hart.”* Toen rabbi David deze woorden vernam, werd hij met zulk een geweld door de geest aangegrepen, dat hij haast het bewustzijn verloor. Sidderend en snikkend stond hij achter het raam. Nadat de hawdala voleindigd was, ging hij met ingehouden adem naar de huisdeur, opende die heel zachtjes met grote vreze, en bleef op de drempel staan. Toen verhief rabbi Elimelech zich van zijn zetel, liep op de doodstil staande man af, omarmde hem en riep: *“Gezegend die daar komt!”* Dan trok hij hem aan tafel en ging aan zijn zijde zitten. Maar nu kon Eleazar, de zoon van de tsaddik, zijn verbazing niet langer bedwingen en zei: *“Vader, dat is toch de man, die ge tweemaal hebt weggestuurd, omdat u zijn aanblik niet verdragen kon!”* *“Toch niet,”* antwoordde rabbi Elimelech, *“dat was heel iemand anders, dit hier is immers onze beste vriend David!” //*

Colofon

ALGEMEEN

Vitaal Christendom is een periodieke uitgave van de Gemeente Gods in Nederland en wordt eveneens in het Duits uitgegeven. De grondslag voor dit blad is de Bijbel, het onfeilbare, geïnspireerde Woord van God. De Bijbel spreekt met absoluut gezag, zowel over het heil alsook waar zij spreekt over de geschiedenis, de kosmos en de natuur. Deze grondslag wordt in dit blad onverkort gehandhaafd.

EINDVERANTWOORDELIJKE

Dhr. B. Hage
berthage@gemeentegods.com

ONTWERP EN DRUK

Gemeente Gods Nederland

REACTIES EN INZENDINGEN

Reacties en inzendingen kunt u naar de onderstaande adressen versturen:

info@gemeentegods.com

Dhr. D.A.H. Rovers
Am Wacholder 55
52134 Herzogenraht (DE)

De redactie behoudt zich het recht voor zonder opgaaf van redenen inzendingen in te korten of niet te plaatsen.

ABONNEMENTEN

Vitaal Christendom wordt gratis uitgegeven. Abonnementen kunnen op elk gewenst moment ingaan en worden automatisch verlengd. Geïnteresseerden kunnen zich schriftelijk aanmelden bij de redactie of via de website www.gemeentegods.com

VRIJWILLIGE BIJDAGEN

Rabobank 15.17.82.725
t.n.v. Gemeente Gods Nederland, Landgraaf

IBAN: NL55 RABO 0151 7827 25
BIC: RABONL2U

De Gemeente Gods is een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI).

INTERNET

Vitaal Christendom kunt u ook downloaden van de volgende website: www.gemeentegods.com

BRONVERMELDING ARTIKELEN

niet van toepassing

www.gemeentegods.com

Contact gegevens

GEMEENTE GODS LANDGRAAF

Bernadettelaan 78a
6374 BG LANDGRAAF
+31 (0)45 - 531 5755